

NYE STIKORD TIL FREMLÆGGELSE

ELLER

“SKAL VI TIL EXAMEN?”

“Afdansningsbal” er en mærkelig størrelse. Der har, lige siden de første afdansningsballe i først-firserne (længe før Plan 98), været overvejelser omkring, hvorledes vi holder dem levende og hvorledes vi tilgodeser og bringer overensstemmelse mellem tilhørernes og fremlæggerens behov.

En “go’ fremlæggelse”

Under en “go’ fremlæggelse” er der typisk livlig dialog mellem fremlæggeren og deltagerne, mange kommentarer og et generelt højt aktivitetsniveau. Derudover er fremlæggelserne klare, rytmiske/logiske. Fremlæggeren er åben og får tilsyneladende noget med hjem.

Besyderligt nok er det oftest førstegangs-fremlæggelser, som kommer tættest på dette “ideal”, i hvert fald hvad angår intensiteten. Førstegangs-fremlæggelser tilfredsstiller tilhørernes behov for at være aktive og “medtænkende” og så gør det ikke så meget, at præsentationerne måske mangler lidt i forhold til gennemarbejdning og den generelle indholdsmæssige kvalitet. Vi får diskuteret og tænkt og fremlæggeren får noget med hjem.

Efterhånden som “begynderforvirringen” letter og pædagogerne bliver mere trænede i projektarbejde og fremlæggelse, kan de selvfølgelig på et vist plan svare på flere spørgsmål selv og i nogen udstrækning forudse tilhørernes reaktioner.

Det tager de sandsynligvis både bevidst og ubevidst højde for i deres præsentationer.

Dette medfører imidlertid en sjælden gang, at der synes “at gå eksamen i fremlæggelserne”. Det kommer til at handle om ikke “at blive fanget”.

Den, der præsenterer, har lukket sig sammen om sit materiale, poleret på det, så kommentarer og spørgsmål “preller af” og det virker, som om vedkommende prøver at komme “anmærkningsfri” igennem seancen.

Der er ikke noget mærkeligt eller forkert i, at det kan udvikle sig på den måde. Sagen er blot den, at eksamenspræstationer efterlader tilhørerne passive eller anstrengt involverede, nærmest på trods af de signaler “eksaminanden” udsender. Ingen har jo lyst “at fange nogen” i noget og det ender med, at man stiltiende går videre, så det ikke bliver pinligt.

Skal vi til eksamen?

Det, vi tilstræber er at lysten til, at erfare, hvad tilhørerne får ud af vores fremstilling og til at inddrage dem i vores spekulationer, præger vores præsentation.

Villigheden til at lade os overraske, hensætte i tvivl og eftertæksomhed skal mærkes, således, at tilhørerne får lyst til at gå i dialog med os.

Tilhørerne er ikke censorer, de er venligssindede støtte- og resourcepersoner, der er til for at hjælpe. Afdansningsballe skulle gerne have det meste til fælles med almindelige møder/arbejdsdage i projektledergrupperne.

“Vi bliver aldrig dygtige nok”

Et af spørgsmålene er så, hvorledes man bærer sig ad med ovenstående, når man nu tilsyneladende er “foran” tilhørerne m.h.t. en mængde spørgsmål?

Påtaget usikkerhed eller påtaget interesse for tilhørernes kommentarer er jo disrespektfuldt. Så det er absolut ingen go’ ide at lade som om, man har et problem.

Svaret på spørgsmålet eller det tilsyneladende dilemma er der mange, der har opdaget igennem tiden. Sagen er jo den: “at har man svaret på et spørgsmål og løst et problem, opstår der to nye”. Eller sagt på en anden måde: “Vi bliver aldrig for gode - der er altid nye horisonter”. Dette er vel en af drivkræfterne i arbejdet, som både gør det interessant og som også ind imellem kan være ved at tage pippet fra een.

Al pædagogik, uanset om den er i et “begynderstadium” eller mange trin fremme i en proces, må nødvendigvis have en tå ude i det ukendte, eksperimenterende. Der hvor spørgsmålene hober sig op.

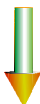
Dermed være sagt, at hvis vi ikke synes, at vi har brug for kommentarer til vores arbejde eller at vi har grund til at være usikre, så kunne det antyde, at vi ikke havde brugt vores kompetence som springbræt for en kvalifikation af vores indsats, men derimod som sovepude.

Det forholder sig således, at selvom vi med vores bosteder, arbejdspladser og børnehaver sandsynligvis udgør de bedste tilbud, så er det ikke ensbetydende med, at vi nødvendigvis er “gode nok”.

Hvad er meningen med afdansningsballe?

Det overordnede - at kvalificere den "hjælp til at leve, lære og trives" som vi skal give beboere, brugere og børn

-at inspirere, lære og lære fra os

-at hjælpe os selv til at holde fast i de lange seje træk - som beboere, børn og brugere behøver

-at signalere, at dette arbejde er så vigtigt og vanskeligt at vi skal bruge al den hjælp vi kan få

at forstå og få overblik over vores arbejde ved at vi skal fortælle andre om det

Vi behøver blot at gå til de meget åbenbare problemer omkring de ydre omstændigheder. Udviklingshæmmede i Danmark bor for en stor dels vedkommende stadig på værelser og er mere eller mindre tvunget til samvær med andre funktionshæmmede med hvem, de absolut intet fælles har. Der bliver stadig mange steder arbejdet i meget store enheder på dagtilbuddene og børnehaverne er lokalemæssigt voldsomt underdimensionerede.

Sådan kunne man blive ved med materiale nok til en hel afhandling.

Men det, der udover selve funktionsforstyrrelsen, nok gør det særdeles vanskeligt at være udviklingshæmmede, er det store antal personer, der ofte har opgaver og roller meget tæt inde på livet af vedkommende.

Den systematiske arbejdsmetode, som bl.a. bliver præsenteret på afdansningsballerne, udspringer af nogle af disse forhold, idet erfaringerne igen og igen viser, at kvaliteten af indsatsen i høj grad betinges af, i hvilken udstrækning man er i stand til at styre ovennævnte mangfoldighed af personer både her og nu og på sigt i den udviklingshæmmedes liv.

Vi bliver aldrig så dygtige, at der ikke er mere at spørge om.

Så for at vende tilbage til præsentationerne på afdansningsballerne så betyder det ikke så meget om tilhørerne synes du er dygtig. Langt vigtigere er det, at du har haft lejlighed til at gennemarbejde dit materiale og forhåbentlig fået et overblik over dine anstrengelser. Når du lufter det/deler det med andre og sammen med dem f.eks. begiver dig ind i dine spekulationer og din tvivl, så lærer du og det er langt vigtigere end at imponere forsamlingen. Den positive usikkerhed - den, der holder os åbne, er en væsentlig del af drivkraften bag fremlæggelsen.

Fremlæggerens opgave.

- 1) at give et generelt og kortfattet indtryk af det arbejde der er lagt i projektet
- 2) at tage tilhørerne med til de steder i projektet, hvor der er taget beslutninger, der har haft afgørende betydning for projektets udformning
- 3) at komme frem til de punkter, der er under udvikling/i vækst og hvor det kunne være godt at få nogle udenforståendes ord med på vejen

Fif:

Tænk på en fremlæggelse som en slags tegnet serie, hvor billeder og tekst følges tæt ad. Billederne er "langt tættere på realiteterne" end snakken og udgør grundlaget for den voldsomt interessante disciplin: at sammenligne det vi siger, vi gør, med det vi faktisk gør.

Prøv at begrænse "snakken" til et par minutter ad gangen eller mindre og lad der aldrig gå mere en 3 minutter i starten af en præsentation, før de første billeder dukker op.

Pas på ikke at drukne tilhørerne i overheads. Hvis vi f.eks. skal kigge på et zigzag skema, så skal det være, fordi der er noget specielt, vi skal lægge mærke til eller diskutere i forbindelse med det - ikke bare fordi det er der.

Når der evt. kommer noget statistik på overheaden, så tag' til gengæld tiden, der skal til for at forklare opbygningen/hvorledes det skal forstås.

Undlad at forveksle et professionelt stykke arbejde med en anmærkningsfri eksamenspræstation og husk, at ingen er fuldkommen. Det, der højst bliver forventet er, at du gør dit bedste.

- 10 min • Hvis tilhørerne skal belæres (hvilket kan være dejligt) specielle/nye indlæringsssystemer, andre projekter man deltag i.
- præsentation af et færdigt projekt f.eks. i form af en projektsammenfatning eller interessante tildragelser, -opdagelser

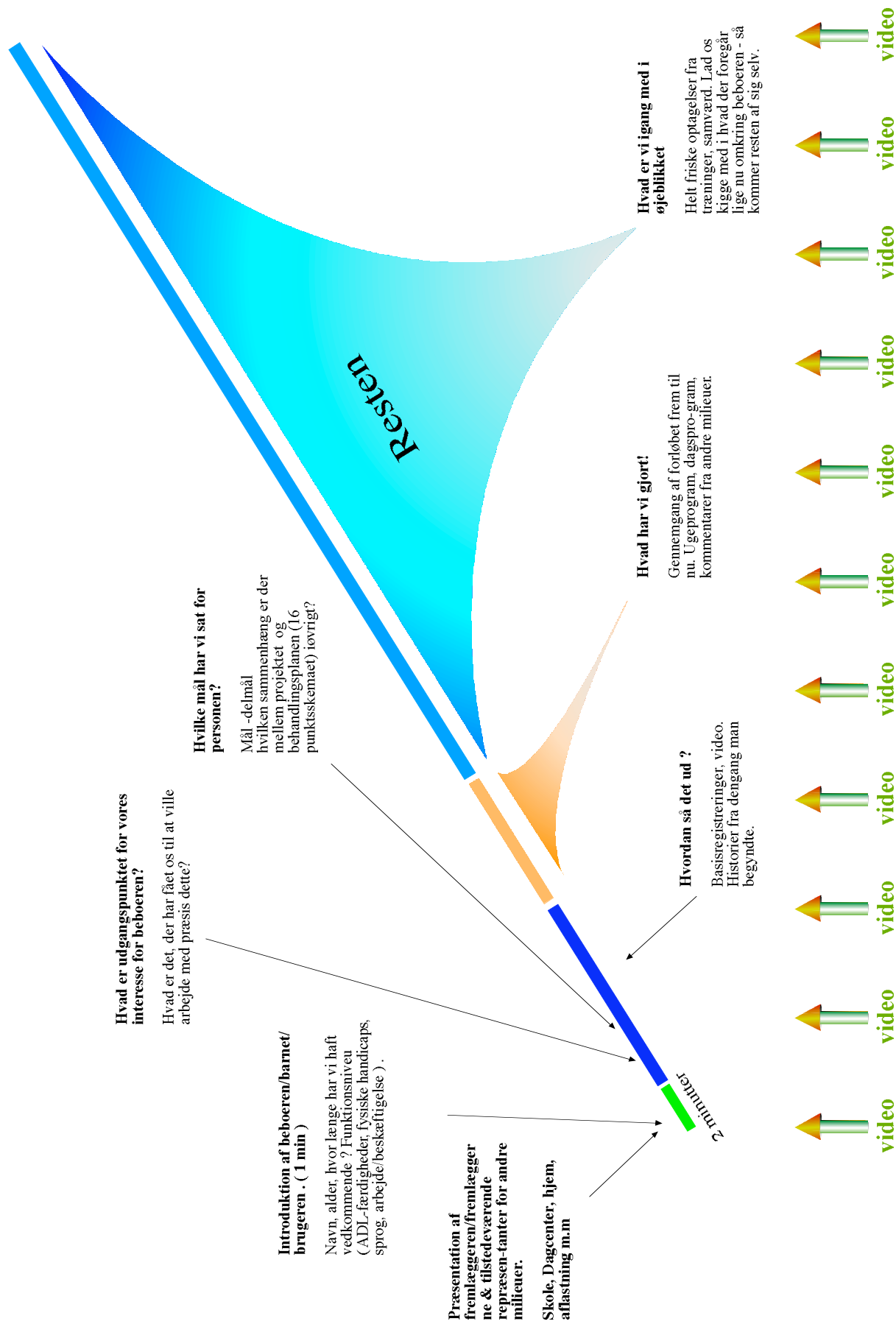
45 min • Alm. fremlæggelse

60 min • Der vil sandsynligvis foreligge bestikkelse eller trusler for at en fremlægger får lov at lave en ekstraordinær fremlæggelse

Per Ankjær sep 04

45 min.

-og så er der kaffe

Præsentation af fremlæggeren/fremlæggerne & tilstedeværende repræsentanter for andre miljøer.

Skole, Dagcenter, hjem, aflastning m.m

Introduktion af beboeren/barnet/brugeren. (1 min)
Navn, alder, hvor længe har vi haft vedkommende? Funktionsniveau (ADL-færdigheder, fysiske handicaps, sprog, arbejde/beskæftigelse).